

ELK
UUR
TELT

Een
waargebeurde
medische
thriller

Ilse Malfait

MANTEAU
non-fictie

© 2023 Manteau/Standaard Uitgeverij België nv,
Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Ilse Malfait
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk: november 2023

Omslagontwerp: Steven Theunis | Armée de Verre
Ontwerp en opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4054 7

NUR 740

D/2023/0034/331

DEEL 1

KRACHTIGE GOLVEN

Ik wil wandelen. Tienduizend stappen wil ik zetten, móét ik zetten. Maar ik lig in foetushouding op het tapijt, met een kussen tussen mijn buik en knieën geperst. Mijn wandelschoenen staan onaangeraakt op de mat bij de deur. De knoop van onrust, die al enkele weken mijn eetlust wegvreet, wordt een onwrikbaar klunen. Zal ik straks kunnen wandelen? Volgen er nog zo'n grillige uren?

De dag is nochtans fluitend begonnen. Met getsjilp van merels werk ik in gedachten mijn takenlijst bij, zoals ik elke ochtend doe, voordat ik zingend een douche neem. Bart, mijn man, die al vierentwintig jaar ons gazon maait, vervloekt deze lijst en probeert hem in te korten. Hij is landschapsarchitect en mag snoeien in onze tuin zoveel hij wil, maar niet in de lijst. Die helpt mij om als een bij van de ene taak naar de andere te stuiven. Met een glimlach vanwege alle afgevinkte opdrachten plof ik 's avonds neer in de sofa en dommel ik in slaap zodra mijn hoofd een kussen raakt. De lijst is de motor die me voortstuwt bij hoog- en laagtij en vooral tijdens de deiningen van de afgelopen weken.

Vandaag is de lokroep ervan groter dan mijn wil om Bart te laten slapen. Terwijl ik probeer zijn been zo voorzichtig mogelijk opzij te leggen, draai ik me op mijn rechterzijde. Ik hoor hoe hij een diepe zucht slaakt en opstaat om het gordijn open te schuiven.

'Heb je goed geslapen?'

'Ja hoor.' Ik zwijg over de korte nacht en nestel me tegen hem aan.

'We doen maar het best zoals gewoonlijk en geen extra's vandaag.' Het liefst wil hij mij houden als een zeldzaam stekje in een serre.

'Ik voel me goed, dus misschien ook de ramen poetsen, de gang schilderen en de schuur opruimen,' antwoord ik serieus.

Hij fronst diep, waardoor ik besef dat het geen goed idee is hem op deze dag te plagen.

‘De drie extra’s zijn een grap,’ vul ik snel aan en ik spring uit bed. Het kussen dat hij lachend naar me toe gooit, kan ik net ontwijken.

Het is één juni, pinkstermaandag. Op het menu staat botercroissants halen, wassen en strijken, gekokkerel en in de ochtend onze favoriete wandelroute. Het wandelpad, door een beschermd natuurgebied, kronkelt langs onze achtertuin. We kennen het aantal stappen van elk pad. De kikkers onderweg horen iedere week ons geplaag aan, ons stilzwijgen, onze discussies en onze planning die we na lang gepuzzel op elkaar afstemmen. De route is zeven kilometer en driehonderd meter lang, net ver genoeg voor mijn dagelijkse doel van tienduizend stappen. Tot mijn frustratie lukte dit de afgelopen dagen nauwelijks. Op deze vrije dag moeten we er tijd voor maken, want het is van belang dat ik zo veel mogelijk beweeg.

Het zand van de strandwandeling de vorige avond heb ik net naar buiten geveegd wanneer buikpijn in golven komt aanrollen. Met paracetamol zal dit binnen een uur wel overgaan, weet ik. Zuchtend hang ik mijn bordeauxrode fleece aan de kapstok, zet de schoenen op de mat en wentel me in het fluwelen deken op de sofa.

‘De wandeling doen we vanmiddag wel,’ sust Bart en hij geeft me mijn hoofdtelefoon aan. Die kocht ik tien dagen geleden als cadeau voor mezelf. De contrabas in het stuk ‘Canon in D’ klinkt loepzuiver en de muziek ontspant mijn buik. Samen met de violen drijft de takenlijst naar de achtergrond. Ik neurie mee en val als een blok in slaap.

Een uur later schiet ik wakker, ik grijp naar mijn buik en adem diep in en uit. De golven nemen in kracht toe naarmate de zon hoger aan de hemel staat. Bart zit naast me op de sofa. Hij pulkt de restjes pickleschips van de avond ervoor uit het deken.

‘Kunnen we niet beter naar spoed?’ polst hij.

‘Mag ik wat water?’ Ik hurk in een houding die een kinesiste me twintig jaar geleden leerde om weeën op te vangen: met mijn knieën op het tapijt, gebogen over een grote bal. De bal gaven we weg, samen met vele babyspullen, twee jaar na de geboorte van de jongste. Met een klimmende tiener, een Messi en een sabelende Piet Piraat vonden we ons gezin compleet. Een vierde slecht slapende baby wilden we niet. De bal vervang ik vandaag door een kussen dat ik tussen mijn buik en de sofa pers.

Bart springt op en schenkt het glas vol. Ik nip ervan. Het smaakt, door een poeder, naar sinaasappel. Een spoedarts raadde ons dit net aan. De afgelopen dagen belden we wel driemaal naar spoed. Ze drukten ons op het hart: neem bij twijfel contact op. Eerst deden we dit voor een grote blauwe blaas op mijn linkerhand. Deze was vanuit het niets verschenen en zou ook vanzelf moeten verdwijnen. Het tweede telefoontje was vanwege pijnscheuten over mijn hele lichaam. Paracetamol bood soelaas. De laatste keer was vanwege buikpijn, die mij op dit ogenblik doet kronkelen op de sofa.

Het glas is leeg. Ik schep de poederresten van de bodem en lik de lepel af. Binnen twee uur zal het beter gaan, voorspelde de arts. Dan kunnen we wandelen. Barts vraag blijft nazinderen.

Geen haar op mijn hoofd denkt eraan midden in coronatijd naar spoed te gaan. Geen haar op mijn hoofd wil de favoriete wandeling uitstellen.

Ik heb veel haar. In mijn tienerjaren was het bruin en steil. Elke ochtend kamde ik mijn haren en maakte ik zorgvuldig een vlecht, zo zag Bart mij het liefst. Na de bevalling van onze oudste zoon begonnen mijn haren te golven. Het leek alsof ze het ook wilden uitschreeuwen van geluk omdat ik ein-de-lijk mama was. Daarnaast vergemakkelijkten ze mijn jachtigere leven. Een kam erdoor bleek voldoende te zijn om het er te laten uitzien alsof ik een halfuur voor de spiegel had staan brushen. Als kersverse, onzekere en vermoeide mama was zo’n ochtendritueel een zegen.

In de loop der jaren werden mijn haren grijzer, de golven werden vrolijke krullen. Bart vindt ze mooi. Ze stralen een dynamiek uit die hij graag bij me ziet. De afgelopen weken heb ik, meer dan tijdens de achttien jaar dat ik mama ben, met open mond naar die krullen gekeken. Want ze fleurden me op en temperden de storm in mijn hoofd.

Wat de dokters voorspelden, wat Bart en ik verwachtten, wat we hoopten, gebeurt niet. Het poeder heeft geen effect. Ondertussen staat de zon in het westen en lig ik in foetushouding op het tapijt. De pijngolven razen onophoudelijk door mijn trillende lichaam. Mijn gedachten trillen mee.

Vurige buikpijn staat toch niet in de ontvangen brochure? Of vergis ik me? Zal ik niet kunnen wandelen? Breekt een jaar aan waarin niets verloopt zoals verwacht en elk plan in duigen valt?